

“కమ్మకథ చెప్పనా” అని అడిగాడు పరమేశం. వంటింట్లోకి వచ్చి కూర్చుంటూ.

విడుచేవలా కథా-బ్రహ్మరాక్షసి కథా” అని మొకాళ్ళు దగ్గరగా లాక్కుని గడ్డం మొకాళ్ళ మీద పేటి అడిగింది.

“ధా-ధా-అవన్నీ పేదరాజి పెద్దమ్మ కథలు, చిన్న పిల్లడు చెప్పేవి కాదుగా” అన్నాడు పరం.

“ఇంతకీ మీరు చిన్న పిల్లల కోవకు చెండ్లు తారనా మీ ఉద్దేశం” అని అడిగింది కమల వియ్యం చేటను దగ్గరగా లాక్కుని.

“నీకేమీ గాని మా నాయనమ్మకు నేనింకా చిరకపిల్లాడినే తెలుసా”

“అని పరం అనగానే, ఇంకొనయని నేనే పుట్టినన్నారూ కాదు. ముందిక్కన్నుంచి కదలండి వంటిలు కడగాలి” అంది కమల లేస్తూ. కాని అతను లేవకుండానే, “ముందు కథ చెప్పనీ ఆతర్వాత ఆలోచిద్దాం” అని ఇంకేమో చెప్పబోతుండగా కమల మగ్గిలో అందుకుని.

“కథ అయిపోయింది తర్వాత అప్పలమ్మకు మీరు సాయపడతారా మరి” అంది.

“ఇంకేం నాకథలో మెలిరియల్ కూడా అడే. అలాగే సాయపడ్డా సరేనా” అన్నాడు పరమేశం.

“పద్మబాబూ మీ నాయనమ్మగారి అక్షింతలు ఇక్కడ వరిస్తాయి, వడగలులాగా... బాబూ బతిమాలుకుంటాను. కాస్త వెళ్ళి మీ గదిలో కూర్చోండి” అంది కమల బ్రతిమాలు కుంటూ.

“సరే జాలి దలిచి వదిలిపెళ్ళున్నా” అంటూ పరమేశం వంటిలు దాటి తన గది లోకి వెళ్ళి తలుపు గడియపెట్టి, సిగరెట్లు వెలిగించి వారపత్రికను తీసుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

కమల పనంతా ముగించుకుని కాఫీకప్పు చేత్తో పట్టుకుని తలుపుకొట్టింది. కొట్టిన రో నిమిషాలకు పరమేశం తలుపు తీశాడు.

ఆతర్వాత కమల లోపలికొచ్చింది. కమలను చూడగానే పరం

“ఓ అతిలోకసుందరీ నీ సౌందర్యానికి వే నా జీవోరులు, నీ అతిలోక సుందరమాస్త్రాల మృదుత్వమును చవిచూచిన ఆ కాఫీకప్పు ఎంత ధన్యురాలో కదా” అని ఇంకేమో చెప్పబోతుండగా కమల మగ్గిలో అడ్డువచ్చి.

“ఇప్పుడు ఆ బల్ల క్రిందనున్న సిగరెట్లీని

పెంకిపెళ్ళాం

వీధిలో పారవేయకపోతే నాచేతి మృదు త్యాన్ని మీరు కూడా చవి చూడవలసి వస్తుంది” అంది నవ్వుతూ.

“మేమీయూ—ఇంకెప్పుడూ చేయనండి, బాబోయ్ దెబ్బ తగులుంది సార్, అమ్మాయ్ మామూలా కొట్టకండి, ఇంకెప్పుడూ సిగరెట్లు కాల్చనండి, ఈసారికి వదిలేయండి, ఇంక కాలుస్తానండి—సారి—కాల్చనండి” అని చిన్న పిల్లాడిలాగా గోలచేమాంటే వంటింట్లో వున్న అప్పలమ్మ పరుగెత్తుకునివచ్చి, “భలే, వారే బాబూ” అంటూ నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి పోయింది తన పనిలోకి.

కమలమ్మను చూసి “ఇప్పుడే నా వింటావా నాకథను” అని అడిగాడు పరమేశం నవ్వుతూ పడక కుర్చీలో కూర్చుని.

కోకాశ్రీ సుధ

(హైదరాబాద్)

కమలమ్మ అతిని ప్రక్కనే క్రిందకూర్చుని ‘ఊ’ అంది.

అనగా అనగా - అని ఆగిపోయాడు పరమేశం.

కమల ఏం అన్నట్లు చూసింది.

“మరి ‘వూ’ అనకపోతే కథనడవను, ‘వూ’ అను” అని పరమేశం అన్నాడు గోముగా.

“మీ కథకు కాళ్ళుంటాయి అనుకో లేదు. ఏరా మామూలే అనుకున్నా—సరే కానీయండి” అంది ‘వూ’ అంటూ.

“ఒక నాయనమ్మ ఆ నాయనమ్మకో మనవరాలు వుండేదట. బలే పెంకిదట. ఆ అమ్మాయి కాస్తంత పెన్నయినాక ఒక జ్యోతి ప్పుడు చూచి, బాబోయ్ ఇది రణపెంకి. భర్తను కొంపను కట్టుకుని తిరుగుతుంది, అని అనగానే ఆ జ్యోతిష్కుణ్ణి ఆ పెంకమ్మాయి, ముప్పతిప్పలు పెట్టి మాకు చెరువు లనీళ్ళు తాగించి తరిమేసిందిట...” ఇంక చాలు అని కమల కోపంతో లేచి పోవోయింది.

కాని పరమేశం కమలజవ ఒకచేత్తో అంతకుముందే గట్టిగా పట్టుకుని వుండవలసి లేవలేకపోయింది.

“ఇదిగో కమ్మూ నీ వివ్యాళ నాకథను విసాల్సిండి” అని అన్నాడు. కమల బుజాలు పట్టుకుని కూర్చోపెట్టడానికి ప్రయత్నిస్తూ. “అకథ పాత చింతకాయపచ్చడి స్వామి” అంది కమల విసుగుగా.

“అరే—పాత చింతకాయపచ్చడి ఆరో గ్యంరా నాయనా అంటూ బలవంతాన నా నోట్లో పెట్టేది తెలుసా మానాయనమ్మ” అని అన్నాడు పరం సీరియస్ గా.

“నాకు పనుంది సార్” అంటూ తప్పించుకోబోయింది కమల.

“ఆ పప్పులేం మనదగ్గుడకవు సారూ! కూర్చోండి” అంటూ బలవంతాన కమలను కూర్చోబెట్టి తనకథను ప్రారంభించాడు పరం.

“కొంతకాలానికి ఆ పెంకమ్మాయి నాయనమ్మ ఇంకో నాయనమ్మ కలిసి గూడు పుతాని చేసి ఆ “ఇంకో నాయనమ్మ” అర్భకుడైన మనవణ్ణి మెవంచి మంగళినూత్రం కట్టించేశారట” అని ముగించేశాడు పరమేశం. కమల విరలబడి నవ్వుసాగింది.

“అడే—అలా నవ్వుతావ్” అని అడిగాడు పరమేశం.

అడే—అడపిల మొగవాడి మెళ్ళో మంగళినూత్రం కట్టడమేమిటండీ” అని అంటూ మళ్ళా గట్టిగా నవ్వుసాగింది.

“అమ్మ పొరబాటు వొంది. పూలదండ వేయించారట, అని చదువుకోవలెను. ఈ పొరబాటును మన్నిస్తారుగదూ! ఇట్లు కథకులు” అని అన్నాడు పరం తెలివిగా.

“ఇంతకీ కథనెందుకు చెప్పినట్లు, ఎక్కడ సంపాదించినట్లు” అని అడిగింది కమల తాపీగా

“మన ఊహ. కేపే రాసి పత్రికకు పంపెస్తాను. అందుకు కావలసిన పరికరాలు, ఓ పేటి సిగరెట్లు, మన పెద్ద ఫ్లాస్కు నిండా ట్ కావాలి” అని అన్నాడు పరం.

ఇంతేనా ఇంకెమన్నా కావాలా అని అడిగింది కమల.

“అట్టే—చాలు—దురాశ దుఃఖానికి చేటు అని మన పెదలు చెప్పారు తెలుసా” అని అన్నాడు పరం.

“ఉహూ—ఇంతకీ కథ చెప్పింది, సిగరెట్లకూ, టీనీళ్ళకూ మహాశియా! లాభం లేదు, మీరు మాత్రం సిగరెట్లు తాగడానికి వీలులేదు” అని కమల లేచి వెళ్ళిపోయింది.

పరమేశం ఇంత బ్రహ్మాండమైన విడియా పీచుమిరాయిగా కిరిగిపోయిందేమిటి అనుకుని “హా చంద్రమతి నేనేమి చేతును” అని ముఖారి రాగం ఆలాపించాడు. ★

వీడ్కోలు చెప్పడం పురుషులూ చేస్తే చాలా వరకు వీరిబాధ తగ్గవచ్చు. ఈ కమమ్య పరిష్కారం జరుగవచ్చు. సహృ

దయులూ, సన్నిహిత బంధువులూ, అయిన వారిని అనాదరం చెయ్యి నేవద్దు.

ఆతిథిపూజా తత్పరమైన ఆంధ్ర దేశంలో

ఇలా ఎందుకు రాయవలసి వచ్చిందంటే. వారి అనభ్యంత వల్లనే అని మరోమాట చెప్పక తప్పదు. ★